

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

28. října 2020 *

„Řízení o předběžné otázce – Státní podpory – Nařízení (EU) č. 1407/2013 – Článek 3 – Podpora *de minimis* – Článek 6 – Dohled – Podniky, které překročí strop *de minimis* z důvodu kumulace s dříve získanými podporami – Možnost vybrat si mezi snížením nebo vzdáním se předchozí podpory za účelem dodržení stropu *de minimis*“

Ve věci C-608/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) ze dne 20. června 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 12. srpna 2019, v řízení

Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL)

proti

Zennaro Giuseppe Legnami Sas di Zennaro Mauro & C.,

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení N. Wahl (zpravodaj), předseda senátu, F. Biltgen a L. S. Rossi, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: R. Schiano, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. června 2020,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Zennaro Giuseppe Legnami Sas di Zennaro Mauro & C. A. Santorem a A. Cevesem, avvocati,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G.M. De Socio a F. Severi, avvocati dello Stato,
- za řeckou vládu K. Boskovitsem a V. Karra, jako zmocněnci,
- za lotyšskou vládu V. Soņeca a K. Pommere, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi F. Tomat a G. Bragou da Cruz, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: italština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 3 a 6 nařízení Komise (EU) č. 1407/2013 ze dne 18. prosince 2013 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* (Úř. věst. 2013, L 352, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (Národní institut pojištění proti pracovním úrazům, Itálie) (dále jen „INAIL“) a společností Zennaro Giuseppe Legnami Sas di Zennaro Mauro & C. (dále jen „společnost Zennaro“), ve věci odmítnutí INAIL vyplatit finanční prostředky poskytnuté společnosti Zennaro z důvodu, že to vede k překročení stropu 200 000 eur za tři po sobě jdoucí jednoletá účetní období stanovená čl. 3 odst. 2 nařízení č. 1407/2013 (dále jen „strop *de minimis*“).

Právní rámec

- 3 Body 3, 10, 21 a 22 odůvodnění nařízení č. 1407/2013 uvádějí:

„(3) Je vhodné zachovat strop ve výši 200 000 EUR pro výši podpory *de minimis*, kterou na jednotlivý členský stát může obdržet jeden podnik v kterémkoli tříletém období. Tento strop je nutný i nadále k zajištění toho, aby žádné opatření spadající do působnosti tohoto nařízení nemohlo být považováno za ovlivňující obchod mezi členskými státy a/nebo narušující hospodářskou soutěž nebo hrozící tímto narušením.

[...]

- (10) Období tří let, které je třeba vzít v úvahu pro účely tohoto nařízení, by mělo být posuzováno průběžně, takže při každém novém přidělení podpory *de minimis* je potřeba vzít v úvahu celkovou výši poskytnuté podpory *de minimis* v dotčeném jednoletém účetním období a během předchozích dvou jednoletých účetních období.

[...]

- (21) Komise má povinnost zajistit, aby byla dodržena pravidla státní podpory, a v souladu se zásadou spolupráce stanovenou v čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii by členské státy měly plnění tohoto úkolu usnadnit tím, že pomocí vhodných mechanismů zajistí, aby celková výše podpory *de minimis* udělené podle pravidla *de minimis* jednomu podniku nepřesáhla celkový povolený strop. Proto je třeba, aby členské státy při poskytnutí podpory *de minimis* informovaly dotčený podnik o výši poskytnuté podpory *de minimis* a o povaze této podpory s výslovným odkazem na toto nařízení. Od členských států by mělo být požadováno, aby sledovaly poskytnuté podpory, a tím zajistily, že příslušné stropy nejsou překročeny a že pravidla kumulace jsou dodržena. Ke splnění této povinnosti by měl dotčený členský stát před poskytnutím takové podpory obdržet od podniku prohlášení o ostatních podporách *de minimis*, na které se vztahuje toto nařízení nebo jiná nařízení o podpoře *de minimis* a které tento podnik získal během daného jednoletého účetního období a předcházejících dvou jednoletých účetních období. Členské státy by měly mít alternativně možnost zřídit centrální registr, který by obsahoval úplné informace o poskytnutých podporách *de minimis* a zajišťovat kontrolu, že žádné nové poskytnutí podpory nepřekračuje příslušný strop.

(22) Před poskytnutím každé nové podpory *de minimis* by členský stát měl ověřit, zda nová podpora *de minimis* nepřekročí strop podpory *de minimis* [...]"

4 Článek 3 tohoto nařízení, nadepsaný „Podpora *de minimis*“, stanoví:

„1. Má se za to, že opatření podpory nesplňují všechna kritéria stanovená v čl. 107 odst. 1 Smlouvy, a proto jsou vyňata z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 Smlouvy, jestliže splňují podmínky stanovené v tomto nařízení.

2. Celková výše podpory *de minimis*, kterou členský stát poskytne jednomu podniku, nesmí za libovolná tři po sobě jdoucí jednoletá účetní období překročit 200 000 EUR.

[...]

4. Podpora *de minimis* se považuje za poskytnutou v okamžiku, kdy podnik získá podle platného vnitrostátního právního režimu na podporu právní nárok, a to bez ohledu na to, kdy byla podpora *de minimis* danému podniku vyplacena.

5. Stropy stanovené v odstavci 2 se uplatní nezávisle na formě podpory *de minimis* a jejím sledovaném cíli [...]. Doba tří jednoletých účetních období bude stanovena podle účetního období používaného podnikem v příslušném členském státě.

6. Podpora je pro účely stropů stanovených v odstavci 2 vyjádřena jako grant v hotovosti. U všech použitých částek se jedná o hrubé částky, tj. před srážkou daně nebo jiného poplatku. Je-li podpora poskytnuta jinak než formou grantu, stanoví se její výše jako hrubý grantový ekvivalent podpory.

Podpora splatná v několika splátkách se diskontuje na svou hodnotu v okamžiku poskytnutí. Úroková sazba, která se použije pro účely diskontace, je diskontní sazba platná v době, kdy byla podpora poskytnuta.

7. Jestliže by v důsledku poskytnutí nové podpory *de minimis* došlo k překročení příslušného stropu stanoveného v odstavci 2, výhody tohoto nařízení se na tuto novou podporu nevztahují.

[...]“

5 Článek 6 uvedeného nařízení, nadepsaný „Sledování“, stanoví:

„1. Jestliže členský stát hodlá poskytnout některému podniku podporu *de minimis* podle tohoto nařízení, písemně jej informuje o navrhované výši podpory vyjádřené jako hrubý grantový ekvivalent a o charakteru *de minimis* této podpory, [...]. Před udělením podpory si musí členský stát též vyžádat od daného podniku prohlášení v písemné či elektronické podobě o jakýchkoli dalších podporách *de minimis*, na které se vztahuje toto nařízení nebo jiná nařízení o podpoře *de minimis* a které tento podnik obdržel v předchozích dvou jednoletých účetních obdobích a v současném jednoletém účetním období.

2. Má-li členský stát k dispozici centrální registr podpory *de minimis* obsahující úplné informace o všech podporách *de minimis*, které poskytl kterýkoli orgán daného členského státu, odstavec 1 se nepoužije od okamžiku, kdy registr zahrne tři jednoletá účetní období.

3. Členský stát poskytne novou podporu *de minimis* v souladu s tímto nařízením teprve po přezkoumání, zda nová podpora nezvýší celkovou částku podpory *de minimis*, kterou dotýčný podnik obdržel, nad příslušný strop stanovený v čl. 3 odst. 2 a zda jsou splněny veškeré podmínky stanovené v tomto nařízení.

4. Členské státy zaznamenávají a shromažďují veškeré informace týkající se použití tohoto nařízení. Tyto záznamy musí obsahovat všechny informace nezbytné k doložení toho, že byly splněny podmínky tohoto nařízení. Záznamy o individuálních podporách *de minimis* se archivují po dobu deseti jednoletých účetních období ode dne jejich poskytnutí. Záznamy týkající se určitého režimu podpory *de minimis* se archivují po dobu deseti jednoletých účetních období ode dne, kdy byla v rámci tohoto režimu poskytnuta poslední jednotlivá podpora.

5. Na písemnou žádost poskytne dotyčný členský stát Komisi [...] všechny informace, které Komise považuje za nezbytné k posouzení toho, zda byly splněny podmínky tohoto nařízení, zejména celková výše podpory *de minimis*, kterou podnik obdržel [...].“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 6 Společnost Zennaro vykonává činnost v odvětví dřevařství a výrobků ze dřeva. Dne 16. června 2014 podala tato společnost k INAIL žádost o finanční prostředky směřující k poskytnutí grantu stanoveného v rámcovém veřejném oznámení INAIL z roku 2013, jehož předmětem byly „pobídky pro podniky k provádění činností v oblasti zdraví a bezpečnosti při práci“ (dále jen „veřejné oznámení“).
- 7 Postup týkající se výzvy k předkládání projektů, upravený v tomto veřejném oznámení, stanovil čtyři fáze, a sice zaprvé telematické zaslání žádostí, zadruhé zaslání dokumentace, která finalizuje žádost, zatřetí ověření předaných údajů ze strany INAIL a schválení žádosti, jakož i konečně začtvrté šetření a vypracování zprávy umožňující skutečné vyplacení grantu. V průběhu posledně uvedené fáze měl podnik předložit prohlášení zvané „*de minimis*“ prokazující jeho způsobilost k získání grantu v požadované výši. Bez takové způsobilosti musí být podpory, které mu byly přiznány, zrušeny.
- 8 Rozhodnutím ze dne 30. října 2014 oznámil INAIL společnosti Zennaro schválení projektu ve výši 130 000 eur, spolu s možností získat zálohu ve výši 65 000 eur, o kterou bylo skutečně požádáno, s výhradou předchozího předložení bankovní záruky.
- 9 V průběhu postupu však vyšlo najevo, že dne 1. srpna 2014 schválil Regione Veneto (region Benátsko, Itálie) ve prospěch společnosti Zennaro, která byla sdružena s jinými podniky v dočasném sdružení, jiný grant v celkové výši 64 483,91 eura, který jí byl vyplacen. Tato společnost kromě toho získala rovněž další veřejné finanční prostředky ve výši 18 985,26 eura. Předkládající soud uvádí, že připočtení těchto dvou částek k částce 130 000 eur, kterou povolil INAIL, by vedlo k částce 213 469,17 eura a znamenalo by překročení stropu *de minimis*.
- 10 Dopisem ze dne 12. června 2015 se společnost Zennaro obrátila na INAIL s otázkou, zda je pro účely zabránění takovému překročení třeba buď snížit výši grantu ve fázi vypracování zprávy, nebo předložit variantu projektu, kterou se sníží náklady plánovaného projektu, a v důsledku toho i výše grantu.
- 11 Vzhledem k tomu, že společnost Zennaro neobdržela odpověď na tento dopis, rozhodla se dopisem ze dne 12. srpna 2015 pro druhé řešení, přičemž INAIL předložila variantu projektu, která snížila celkové náklady na 171 386,40 eura, a v důsledku toho snížila výši grantu na 111 401,16 eura.
- 12 Rozhodnutími ze dne 5. října a 18. listopadu 2015 INAIL sice prohlásil tuto variantu projektu za přípustnou z technického hlediska, avšak měl za to, že nemůže přiznat společnosti Zennaro tyto finanční prostředky, přičemž vyloučil možnost je poskytnout částečně, ledaže by se tato společnost zcela vzdala předchozích finančních prostředků. Ve druhém rozhodnutí tak INAIL uvedl, že „grant může být vyplacen pouze za podmínky, že se podnik vzdá dřívějšího grantu poskytnutého jiným subjektem“.
- 13 Společnost Zennaro tedy podala k Tribunale amministrativo regionale per il Veneto (regionální správní soud pro Benátsko, Itálie) žalobu znějící na zrušení rozhodnutí ze dne 18. listopadu 2015.

- 14 Certifikovaným e-mailem ze dne 27. dubna 2016 zaslala společnost Zennaro INAIL dokumentaci prokazující, že se vzdala grantu vyplaceného regionem Benátsko ve výši 15 000 eur, který byl přerozdělen ostatním členům dočasného sdružení, čímž tedy prokázala, že obdržené státní podpory nepřekročily strop *de minimis*.
- 15 Rozhodnutím ze dne 6. června 2016 INAIL potvrdil, že z důvodu výše požadovaného grantu nemůže tento grant vyplatit, jelikož součet tří veřejných finančních prostředků by tak překročil strop *de minimis* a částečné vyplacení grantu by bylo v rozporu s čl. 3 odst. 7 nařízení č. 1407/2013. INAIL vzal na vědomí skutečnosti prokazující vzdání se dřívějšího regionálního grantu a jeho přerozdělení ostatním členům dočasného sdružení, avšak zároveň zpochybnil jejich relevanci, přičemž upřesnil, že „se nezdá, že by se tento podnik vzdal dříve obdrženého grantu a vrátil jej subjektu, který jej vyplatil, a [že] jeho přerozdělení mezi členy dočasného sdružení je irelevantní“. Z těchto důvodů INAIL požádal o vrácení již zaplacené zálohy ve výši 65 000 eur, pod pohrůzkou žádosti o plnění z bankovní záruky.
- 16 Dne 26. června 2016 se společnost Zennaro v rámci dodatečných žalobních důvodů domáhala rovněž zrušení rozhodnutí INAIL ze dne 6. června 2016.
- 17 Rozsudkem ze dne 7. září 2016 vyhověl Tribunale amministrativo regionale per il Veneto (regionální správní soud pro Benátsko) žalobě společnosti Zennaro s ohledem na názor vyjádřený generálním ředitelstvím pro hospodářskou soutěž Evropské komise (GŘ COMP) v odpověď na otázku, kterou mu položila společnost Zennaro ohledně výkladu čl. 3 odst. 7 nařízení č. 1407/2013. Ve své odpovědi GŘ COMP uvedlo, že grant může být přiměřeně snížen veřejným subjektem pověřeným jeho vyplácením, aby se dodržel strop *de minimis*, a že je věcí vnitrostátních orgánů, aby si zvolily výhodnější možnost, jelikož obě řešení – řešení poměrného snížení a řešení úplného zamítnutí grantu – jsou teoreticky v souladu s tímto nařízením.
- 18 Podle tohoto soudu tak „výklad čl. 3 odst. 7 nařízení č. 1407/2013 poskytnutý [INAIL] ohledně nepřipustnosti snížení finančních prostředků ve výši části grantu přesahující strop stanovený uvedeným nařízením na 200 000 eur, i když je teoreticky v souladu s unijní právní úpravou v oblasti podpor *de minimis*, by musel být k tomu, aby se mohl v projednávané věci řádně použít, výslovně stanoven ve [veřejném oznámení]“, zejména za účelem ochrany legitimního očekávání účastníků. Měl tak za to, že omezení, která namítl INAIL, byla naopak nepředvídatelná s ohledem na kritéria uvedená ve veřejném oznámení a mohla být „vyvrácena s ohledem na výklad unijní právní úpravy, který je méně restriktivní z formálního hlediska a soudržnější s cílem [veřejného oznámení], kterým je „podnítit podniky, aby realizovaly projekty směřující ke zlepšení úrovně zdraví a bezpečnosti při práci“.
- 19 INAIL podal proti tomuto rozsudku odvolání ke Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie).
- 20 INAIL tvrdí, přičemž se opírá zejména o znění ustanovení čl. 3 odst. 2, 4 a 7 nařízení č. 1407/2013 ve vzájemném spojení, že podpora *de minimis* musí být považována za poskytnutou v okamžiku, kdy na ní podnik získá právní nárok, a to bez ohledu na to, kdy byla skutečně vyplacena. Tato ustanovení obsahují kategorické požadavky přímo použitelné ve vnitrostátním právním řádu. V důsledku toho musí být dodržení stropu *de minimis* ověřeno v okamžiku poskytnutí grantu, tedy v projednávaném případě ve fázi schválení žádosti. Případné opravy ze strany žadatele tedy musí být provedeny v průběhu této fáze.
- 21 Společnost Zennaro zpochybňuje výklad zastávaný INAIL. Zaprvé tvrdí, že ustanovení veřejného oznámení jsou jediná použitelná ustanovení, jelikož z čl. 3 odst. 4 nařízení č. 1407/2013 vyplývá, že je věcí „platného vnitrostátního právního režimu“ určit okamžik, ke kterému „podnik získá na podporu právní nárok“. Zadruhé tvrdí, že čl. 6 odst. 5 tohoto nařízení, který se týká povinnosti členského státu sdělit Komisi veškeré informace, které Komise považuje za nezbytné, se vztahuje na všechny podpory, které podnik skutečně obdržel, a nikoli pouze na podpory poskytnuté na základě prvního aktu o poskytnutí podpory. Konečně zatřetí má za to, že právní úprava v oblasti podpor *de minimis* nebyla

přijata s cílem penalizovat podniky, ale snížit administrativní zátěž v případech podpor v omezené výši, a že restriktivní výklad navrhovaný INAIL by vedl k sankčnímu uplatňování, které by bylo v rozporu s duchem této právní úpravy.

- 22 Předkládající soud je toho názoru, že oba výklady navrhované účastníky původního řízení mohou být přijaty. Zprvce výklad, kterého se dovolává INAIL, je příznivější pro plynulý průběh řízení, jelikož podmínky přístupu ke grantu by byly zkoumány pouze v okamžiku schválení žádosti. Zadruhé výklad, kterého se dovolává společnost Zennaro, umožňuje široké otevření podmínek přístupu ke grantu, a to i pro soutěžitele, kteří jelikož ještě nemají jistotu o jeho schválení, nemohou změnit svou žádost tak, aby nepřekročili strop. Zpracování případných změn žádosti o finanční prostředky by totiž bylo obtížnější, kdyby bylo provedeno ve fázi jejího šetření, protože by tím bylo dotčeno až doposud stanovené pořadí.
- 23 Pokud jde o relevantní ustanovení nařízení č. 1407/2013, předkládající soud nejprve uvádí, že se na jedné straně nejeví, že by čl. 3 odst. 4 tohoto nařízení, podle kterého je podpora považována za „poskytnutou v okamžiku, kdy podnik získá [...] na podporu právní nárok, a to bez ohledu na to, kdy byla podpora [...] vyplacena“, bránil procesnímu modelu, v rámci kterého po první fázi schválení následuje obšírnější šetření, na konci kterého je možné nárok na grant nakonec považovat za „získaný“. Na druhé straně totéž ustanovení upřesňuje, že k „získání“ podpory dochází „podle platného vnitrostátního právního režimu“, z čehož lze usuzovat, že tento režim může odpovídat odlišným procesním modelům, které nejsou předem určeny. Dále uvádí, že podle čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení k vyplacení podpory dojde po ověření, že byl dodržen její strop, což může rovněž vést k závěru, že teprve po takovém ověření je nárok na poskytnutí grantu s konečnou platností „získán“. Konečně ze znění čl. 6 odst. 1 poslední věty téhož nařízení, zejména z odkazu na „jakoukoliv další podporu *de minimis* [...], kterou podnik obdržel“, vyplývá, že prohlášení musí obsahovat každou obdrženou podporu. Je třeba určit, zda k rozhodnutí vzdát se dřívějšího grantu musí nutně dojít před tím, než je skutečně vyplacen.
- 24 Za těchto okolností se Consiglio di Stato (Státní rada) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být ustanovení týkající se poskytování podpory stanovená v člancích 3 a 6 nařízení č. 1407/2013 vykládána v tom smyslu, že podnik žádající o podporu, který z důvodu kumulace s předchozími granty překročil přípustný strop, se může až do skutečného vyplacení požadovaného grantu rozhodnout pro snížení podpory (prostřednictvím úpravy nebo změny projektu) nebo pro (úplné nebo částečné) vzdání se předchozích grantů, včetně těch, které již případně získal, a to s cílem znovu splňovat uvedený strop přípustné podpory?
- 2) Musí být uvedená ustanovení vykládána v tom smyslu, že uvedené různé možnosti (změna nebo vzdání se) lze uplatnit i v případech, kdy nejsou výslovně stanoveny ve vnitrostátní právní úpravě nebo ve veřejném oznámení týkajícím se poskytnutí podpory?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 25 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být články 3 a 6 nařízení č. 1407/2013 vykládány v tom smyslu, že se podnik, jehož členský stát usazení mu zamýšlí přiznat podporu *de minimis*, která by z důvodu existence dřívějších podpor zvýšila celkovou částku podpory poskytnuté tomuto podniku nad strop *de minimis*, může až do skutečného vyplacení této podpory rozhodnout pro snížení požadovaných finančních prostředků nebo pro úplné nebo částečné vzdání se již dřív získaných podpor, aby tento strop nepřekročil.

- 26 Je třeba zaprvé uvést, že články 3 a 6 nařízení č. 1407/2013 musí být zasazeny do kontextu celého nařízení, jehož předmětem je umožnit odchýlit se u státních podpor omezeného rozsahu od pravidla, podle něhož musí být každá podpora před svým poskytnutím oznámena Komisi (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. února 2018, ZPT, C-518/16, EU:C:2018:126, body 50 a 51).
- 27 Z toho vyplývá, že jak článek 3 tohoto nařízení, jehož cílem je definovat podpory *de minimis*, které se odchylují od zásady zákazu podpor stanovené Smlouvou, tak článek 6 tohoto nařízení, který se týká dozoru prováděného členskými státy při poskytnutí takové podpory, musí být vykládány restriktivně.
- 28 Zadruhé výklad ustanovení unijního práva vyžaduje, aby bylo zohledněno nejen znění takového ustanovení, ale i kontext, do něhož spadá, jakož i cíle, které sleduje akt, jehož je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. října 2019, BGL BNP Paribas, C-548/18, EU:C:2019:848, bod 25 a citovaná judikatura).
- 29 Na prvním místě, pokud jde o znění dotčených ustanovení nařízení č. 1407/2013, je třeba zaprvé zdůraznit, že na jedné straně čl. 3 odst. 7 tohoto nařízení stanoví, že „jestliže by v důsledku poskytnutí nové podpory *de minimis* došlo k překročení příslušného stropu [*de minimis*], výhody [nařízení č. 1407/2013] se na tuto novou podporu nevztahují.“ Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že okamžikem, ke kterému je třeba posoudit, zda kumulace s jinými podporami *de minimis* přesahuje strop *de minimis*, je okamžik „poskytnutí“ podpory.
- 30 Na druhé straně ze znění čl. 3 odst. 4 nařízení č. 1407/2013 rovněž vyplývá, že podpora *de minimis* se považuje za „poskytnutou v okamžiku, kdy podnik získá podle platného vnitrostátního právního režimu na podporu právní nárok, a to bez ohledu na to, kdy byla podpora *de minimis* danému podniku vyplacena.“
- 31 V tomto ohledu přísluší v souladu s ustálenou judikaturou předkládajícímu soudu, aby na základě platného vnitrostátního práva určil okamžik, k němuž lze uvedenou podporu považovat za přiznanou (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. března 2013, Magdeburger Mühlenwerke, C-129/12, EU:C:2013:200, body 40 a 41, jakož i ze dne 6. července 2017, Nerea, C-245/16, EU:C:2017:521, body 32 a 33).
- 32 Za tímto účelem musí předkládající soud zohlednit všechny podmínky stanovené vnitrostátním právem k získání předmětné podpory (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. března 2013, Magdeburger Mühlenwerke, C-129/12, EU:C:2013:200, bod 41).
- 33 V důsledku toho v projednávané věci přísluší předkládajícímu soudu, aby určil okamžik poskytnutí podpory dotčené v původním řízení na základě ustanovení veřejného oznámení, a případně na základě platné vnitrostátní právní úpravy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. března 2013, Magdeburger Mühlenwerke, C-129/12, EU:C:2013:200, bod 40, jakož i ze dne 6. července 2017, Nerea, C-245/16, EU:C:2017:521, bod 32).
- 34 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že i když se určení okamžiku poskytnutí podpory může lišit v závislosti na povaze dotčené podpory, jestliže podpora není přiznávána na základě víceletého režimu, nelze jí v souladu s judikaturou Soudního dvora považovat za poskytnutou ke dni jejího vyplacení (v tomto ohledu viz rozsudek ze dne 8. prosince 2011, France Télécom v. Komise, C-81/10 P, EU:C:2011:811, bod 82).
- 35 Zadruhé pokud jde o ustanovení článku 6 nařízení č. 1407/2013 týkající se dozoru členských států nad tím, aby byla dodržena pravidla v oblasti kumulace podpor, je třeba uvést, že zaprvé čl. 6 odst. 2 tohoto nařízení, který stanoví, že má-li členský stát k dispozici centrální registr podpory *de minimis* obsahující úplné informace o všech podporách, které poskytl kterýkoli jeho orgán, čl. 6 odst. 1 se nepoužije, není uplatnitelný na věc v původním řízení. Centrální registr podpor *de minimis* byl totiž Italskou republikou zřízen až od 12. srpna 2017, tedy od okamžiku po podání žádosti o dotčenou podporu.

- 36 Pokud jde dále o čl. 6 odst. 1 a 3 nařízení č. 1407/2013, tato ustanovení stanoví, že „[p]řed udělením podpory si musí členský stát též vyžádat od daného podniku prohlášení [...] o jakýchkoli dalších podporách *de minimis* [...], které tento podnik obdržel v předchozích dvou jednoletých účetních obdobích a v současném jednoletém účetním období“, a ve všech ostatních jazykových zněních kromě italského, že „[č]lenský stát poskytne novou podporu *de minimis* [...] teprve po přezkoumání, zda nová podpora nezvýší celkovou částku podpory *de minimis*, kterou dotčený podnik obdržel, nad příslušný strop [*de minimis*]. Z těchto ustanovení tak jasně vyplývá, že dozor členských států nad tím, aby byla dodržena pravidla pro kumulaci podpor, musí být proveden „před udělením podpory“.
- 37 Tento výklad není vyvrácen skutečností, že pouze v italském znění odstavce 3 tohoto článku se uvádí, že členský stát ne„vyplatí“ (eroga) novou podporu, zatímco všechna ostatní znění používají sloveso, které v italském jazyce odpovídá slovesu „poskytnout“ (concedere). Podle ustálené judikatury totiž v případě rozdílu mezi různými jazykovými verzemi předpisu unijního práva musí být dotčené ustanovení vykládáno v závislosti zejména na celkové systematice právní úpravy, jejíž je součástí [rozsudek ze dne 14. května 2019, M a další (Odnětí postavení uprchlíka), C-391/16, C-77/17 et C-78/17, EU:C:2019:403, bod 88, jakož i citovaná judikatura]. Body 21 a 22 odůvodnění uvedeného nařízení – které v podstatě odkazují na odstavce 1 a 3 tohoto článku 6 – přitom v italském znění používají výrazy *aiuti concessi* („poskytnuté podpory“) a *prima di concedere* („před poskytnutím“). V důsledku toho nesoulad mezi jazykovými zněními čl. 6 odst. 3 nařízení č. 1407/2013 vyplývá z nesprávného překladu italského znění tohoto ustanovení.
- 38 Na druhém místě, pokud jde o kontext, do něhož spadají články 3 a 6 nařízení č. 1407/2013, je třeba konstatovat, že toto nařízení neobsahuje ustanovení, na jejichž základě by podniky žádající o podporu mohly případně změnit svou žádost o podporu tím, že sníží její výši nebo se vzdají dřívějších podpor za účelem dodržení stropu *de minimis*.
- 39 Proto vzhledem k tomu, že v souladu s čl. 3 odst. 4 tohoto nařízení se poskytnutí podpory řídí použitelnou vnitrostátní právní úpravou, mají členské státy široký prostor pro uvážení, pokud jde o stanovení postupu poskytnutí takových podpor.
- 40 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že bod 21 odůvodnění uvedeného nařízení stanoví, že v souladu se zásadou spolupráce stanovenou v čl. 4 odst. 3 SEU musí členské státy usnadnit dodržování pravidel použitelných na státní podpory tím, že „pomocí vhodných mechanismů zajistí, aby celková výše podpory *de minimis* udělené podle pravidla *de minimis* jednomu podniku nepřesáhla celkový povolený strop“.
- 41 Na třetím místě, pokud jde o cíle nařízení č. 1407/2013, je třeba uvést, že cílem právní úpravy *de minimis* je zjednodušit administrativní zátěž podniků, Komise a členských států (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. března 2002, Itálie v. Komise, C-310/99, EU:C:2002:143, bod 94), na základě zásady připomenuté v bodě 3 odůvodnění tohoto nařízení, podle které podpory ve výši nepřesahující strop *de minimis* neovlivňují obchod mezi členskými státy a nemohou narušit hospodářskou soutěž.
- 42 S ohledem na tyto cíle nenarušuje možnost, kterou mají členské státy, přiznat podnikům žádajícím o podporu právo změnit jejich žádost o podporu až do jejího poskytnutí, tím, že sníží částku požadovaných finančních prostředků nebo se vzdají již získaných dřívějších podpor, nijak průběh šetření jejich žádosti, jelikož k ověření podmínek pro získání podpory týkajících se dodržování stropu *de minimis* dochází výlučně při poskytnutí podpory. Na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Zennaro a italská a řecká vláda, tedy nemožnost těchto podniků změnit jejich žádost o podporu po poskytnutí nové podpory, nemůže sama o sobě představovat „penalizaci“ dotčených podniků.
- 43 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že články 3 a 6 nařízení č. 1407/2013 musí být vykládány v tom smyslu, že podnik, jehož členský stát usazení mu zamýšlí přiznat podporu *de minimis*, která by z důvodu existence dřívějších podpor zvýšila celkovou

částku podpory poskytnuté tomuto podniku nad strop *de minimis*, se může až do poskytnutí této podpory rozhodnout pro snížení požadovaných finančních prostředků nebo pro úplné nebo částečné vzdání se již získaných dřívějších podpor, aby tento strop nepřekročil.

K druhé otázce

- 44 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být články 3 a 6 nařízení č. 1407/2013 vykládány v tom smyslu, že podnik žádající o podporu, může změnit svou žádost o podporu tak, že sníží požadované finanční prostředky nebo se vzdá již získaných dřívějších podpor, aby nepřekročil strop *de minimis*, ačkoli to právní úprava členského státu, ve kterém je usazen, nestanoví.
- 45 Tato otázka vyžaduje odpověď, která je neoddelitelně spojena s odpovědí na první otázku. Jednak, jak bylo konstatováno v bodě 38 výše, nařízení č. 1407/2013 neobsahuje ustanovení, na základě kterých by žádající podniky mohly případně změnit svou žádost o podporu tak, že sníží její částku nebo se vzdají dřívějších podpor za účelem dodržení stropu *de minimis*, a neukládá tedy členským státům žádnou povinnost v tomto smyslu. Kromě toho, jak vyplývá z bodů 42 a 43 tohoto rozsudku, členské státy mohou umožnit podnikům žádajícím o podporu změnit svou žádost o podporu tak, aby se zabránilo tomu, že poskytnutí nové podpory *de minimis* povede k celkové částce poskytnuté podpory, která přesahuje strop *de minimis*, pokud jsou takové změny provedeny před poskytnutím podpory *de minimis*.
- 46 V důsledku toho je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že články 3 a 6 nařízení č. 1407/2013 musí být vykládány v tom smyslu, že členské státy nejsou povinny umožnit podnikům žádajícím o podporu změnit jejich žádost o podporu před jejím poskytnutím, aby nepřekročily strop *de minimis*. Předkládajícímu soudu přísluší posoudit právní důsledky chybějící možnosti podniků provést takové změny, přičemž je třeba upřesnit, že tyto změny mohou být uskutečněny pouze k datu před poskytnutím podpory *de minimis*.

K nákladům řízení

- 47 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

- 1) Články 3 a 6 nařízení Komise (EU) č. 1407/2013 ze dne 18. prosince 2013 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* musí být vykládány v tom smyslu, že podnik, jehož členský stát usazení mu zamýšlí přiznat podporu *de minimis*, která by z důvodu existence dřívějších podpor zvýšila celkovou částku podpory poskytnuté tomuto podniku nad strop 200 000 eur za tři po sobě jdoucí jednoletá účetní období, stanovený v čl. 3 odst. 2 nařízení č. 1407/2013, se může až do poskytnutí této podpory rozhodnout pro snížení požadovaných finančních prostředků nebo pro úplné nebo částečné vzdání se již získaných dřívějších podpor, aby tento strop nepřekročil.
- 2) Články 3 a 6 nařízení č. 1407/2013 musí být vykládány v tom smyslu, že členské státy nejsou povinny umožnit podnikům žádajícím o podporu změnit jejich žádost o podporu před jejím poskytnutím, aby nepřekročily strop 200 000 eur za tři po sobě jdoucí jednoletá účetní období, stanovený v čl. 3 odst. 2 nařízení č. 1407/2013. Předkládajícímu soudu přísluší

posoudit právní důsledky chybějící možnosti podniků provést takové změny, přičemž je třeba upřesnit, že tyto změny mohou být uskutečněny pouze k datu před poskytnutím podpory *de minimis*.

Podpisy.